

VIETNAM MINH CHAU TROI DONG

Phiếm mà không dị Việt Nam Minh Châu Trời Đông Đông
 Duy Cá nhân tôi chưa có dịp "hi sinh sương máu báo đền ơn nước" nhưng
 kể từ ngày đó, gần nửa thế kỷ rồi, từ Nam tới Bắc có gia đình nào mà không từng đóng góp
 một chút xương máu để xin báo đền ơn nước dù đứng ở dưới lá cờ nào, nhân danh thứ chủ nghĩa
 nào. Có lẽ cái hình ảnh "một viên ngọc Việt Nam long lanh dưới trời Đông A mang về
 quyền rũ kỳ lạ, như một nỗi khát khao, một mơ ước từ lúc mà tôi bắt đầu mơ hồ ý thức được là
 tôi rất yêu mến mảnh đất mà tôi đã ra chào đời. Thật vậy "tôi yêu tiếng nước tôi từ khi
 mới ra đời" và giấc mơ : "Non sông như gấm hoa mê
 linh một phương Xây vinh quang sáng trưng bên Thái Bình Dương"

Tháng 8 1949, Pháp nhảy dù Bắc Kạn, đánh thốc lên đầu não
 của Việt Minh ở Cao Bằng để mở rộng vùng kiểm soát và cũng để yểm trợ cho một "Bang Việt Nam"
 vừa được Paris thừa nhận có nền độc lập riêng trong Liên Bang Đông Dương và trong Liên Hiệp
 Pháp. Cựu hoàng Bảo Đại được đưa về làm Quốc Trưởng. Cái tên gọi nhập nhằng

(Etat du Việt Nam) và những ràng buộc chông chéo giữa hai cái "cũ" liên bang Đông Dương và Liên
 Hiệp Pháp không hẳn đã mang hình ảnh đích thực một quốc gia Việt Nam hoàn toàn độc lập tự do
 nhưng sự kiện này đã bắt đầu cho những người quốc gia tham gia kháng chiến nhưng không Cộng
 Sản một điểm tựa mơ hồ và cũng là khởi đầu của những chuyển động để bước sang một
 giai đoạn mới

Cùng với việc toàn thắng của Mao ở Hoa Lục và sự lộ rõ khuynh
 hướng, ảnh hưởng của Trung Hoa Cộng Sản, 1949 là lúc mà những người quốc gia kháng chiến ào
 ạt bỏ về Hànôì.

Ở một số rừng của Việt Bắc thâm u, mang một cái tên huyền bí âm u không
 kém là "Bản Mù, Bản Pít", trong nhà một thầy mo người Thổ có tên gọi ghê sợ là Ma Văn Khảm, 9
 tuổai đầu, trong một buổi chiều tà đã gần tắt nắng, tôi đã ôm một khẩu súng gỗ dài bằng đầu
 người, đứng bên cạnh vài ba người bạn của ông bố tôi, trước một lá cờ có hình ngôi sao sao trắng
 và nghe họ hát một bài hát có âm hưởng trầm buồn như một lời kinh cầu. Dù chỉ có hai ba người
 thôi nhưng trong buổi chiều hôm đó, cung cách của họ rất trang nghiêm, thậm đậm một vẻ sùng
 kính khi hát bài hát nói trên.

Vào lúc đó, tôi không hiểu trọn vẹn ý nghĩa của bài hát nhưng
 vài từ ngữ của bài hát này đã bám chặt trong trí nhớ tôi : Việt Nam Minh Châu Trời Đông. Hỏi
 người lớn, "minh châu" là gì và được trả lời : " Minh châu là một viên ngọc sáng long lanh rực rỡ
 dưới trời Đông Á. " Về Hànôì cuối năm 1949, quanh tôi có nhiều người mà tôi gọi bằng chú, bằng
 bác dù không phải cùng dòng họ. Chú Mai Đen, Chú Thái Trắng, chú Cộng, chú Chu Tử Kỳ, chú
 Nguyễn Duy Dị, chú Hùng bẹp tai, chú Tô văn, chú Bính Thịnh, chú Tiến Khói, bác Nhượng Tống,
 bác Nguyễn Hoạt, Lan Khai, Đái Đức Tuấn, bác phó Kha (Phạm văn Khung), Bác Lê Quang Luật, bác
 Chu văn Bình (Chu Tử) vv . Nhiều lắm, những cái tên mà những người sinh hoạt chính trị ở phía bên
 này chiến tuyến chống Cộng đều biết tới. Rất nhiều chú và bác khác mà tôi không thể nhớ hết
 nhưng tôi biết trong đó có nhiều người từng đứng dưới lá cờ có ngôi sao trắng và từng dơ tay thề bồi

" Giơ tay cương quyết ta ôn lời thề ước, hi sinh sương máu mong báo đền ân nước ". Cá nhân
 tôi, chưa một lần thề bồi dưới lá cờ này nhưng tôi hát nhiều hơn bài hát đó Việt Nam Minh Châu
 trời Đông. Việt Nam nước thiêng Tiên Rồng . Có lẽ vì cái hình ảnh "một viên ngọc Việt Nam long
 lanh dưới trời Đông A" mang về quyền rũ kỳ lạ, như một nỗi khát khao, một mơ ước từ lúc mà tôi
 bắt đầu mơ hồ ý thức được là tôi rất yêu mến mảnh đất mà tôi đã ra chào đời. Thật vậy "tôi yêu
 tiếng nước tôi từ khi mới ra đời" và giấc mơ : "Non sông như gấm hoa mê
 linh một phương

Xây vinh quang sáng trưng bên Thái Bình Dương" Cá nhân tôi chưa có dịp "hi sinh sương máu
 báo đền ơn nước" nhưng kể từ ngày đó, gần nửa thế kỷ rồi, từ Nam tới Bắc, có gia đình nào mà
 không từng đóng góp một chút xương máu để xin báo đền ơn nước dù đứng ở dưới lá cờ nào, nhân
 danh thứ chủ nghĩa nào. Tôi lớn lên bình thường và tầm thường như mọi người Việt Nam, nhần
 nhục, chịu đựng cố sống còn và chờ đợi trong hoang mang, mơ màng, một ngày nào đó được nhìn
 thấy đất nước tôi viên ngọc sáng lung linh dưới trời Đông Á. Càng lớn lên, càng già đi, càng lưng
 dưới sức nặng của thời gian, cơ áo và sự hèn kém của mình thì dường như nỗi khát khao chờ đợi
 này càng lớn rộng hơn, thôi thúc hơn. Trải qua hai trận chiến, trên 3 triệu sinh mạng "tan tành